

предъ вечеръ да го довождашъ въ конакътъ.« Въ тоя сѣщи день миралай-бей рѣкалъ Паскалу: »Слушай, Паскале! Азъ зная, че ти не си кривъ. . . Разкажи ми какво прави Панайотъ и кои сѣ неговите другари. Каж ми още, защо е излѣзалъ Панайотъ по планините: да обира хората ли, или да са бунтува [противъ царството?« Паскалъ му отговорилъ: »Мола ти са, миралай-бей, да почѣкашъ до утре. . . Сега сѣмъ малко кефлия. . . Утре сичко ща да ти искажа.« Тогава миралай-бей са обжрналъ камъ Димитра и рѣкалъ му: »Земи Паскала и затвори го въ една соба до утре; а ти вжрви дома си и утре да дойдешъ рано при мене.« На другиятъ день Паскалъ билъ вече мъртавъ. За смъртъта му са говори различно. Едни разказватъ, че са го утровиле турците; други говорятъ, че той са е утровилъ самъ; а трети разказватъ, че го е утровилъ народътъ. Послѣднийото е най-вѣрно. Въ 1862 г. бжлгарската младежъ са бѣше рѣшила даработи и избрала бѣше Паскала за войвода, дорде са вжрна азъ. Паскалъ знаеше сичките тайни. Когато той са предалъ, то младежите са уплашиле да ги не искаже и утровиле го. Но както и да е, а азъ оплакахъ Паскала твжрде братски. Жално ми бѣше за тоя честитъ юнакъ, който би трѣбало да умре не съ такава кучешка смъртъ. Рѣдко са раждатъ подобни юнаци!

Въ 1863 година турската империя бѣше мирна отъ сѣка една страна. Чѣкахъ до петров-день дано са повдигне изъ Сжрбия война противъ османлиете; но като видѣхъ, че чѣкамъ напразно, то повѣдохъ четата си и завѣдохъ я близо до с. Вжрбица (шуменско о-